PESTI FŐTEMPLOM

A BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA LAPJA

I évf. 6. szám *2014. május*

Tartalom:

Irgalmasság és kiengesztelődés

Karitasz nyári gyermekprogram

Beszélgetés Böjte Csabával

Szűz Mária templomtitulusok

Prohászka Ottokár Szűz Mária litániája

Ezért szeretlek, Mária...

A hónap szentje

Hittantábor

A kereszténység és a vallások

Programjaink

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA
1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Irgalmasság és kiengesztelődés

A Föltámadott első tette, miután tanítványainak megmutatta önmagát, hogy újjá teremtette a világot. A bűn káoszából a kiengesztelődés rendjét alkotta meg. Ahogy Isten a történelem kezdetén Szentlelkét árasztotta ki és megteremtette az univerzum törvényeit, úgy lehelte Lelkét apostolaira és új világ csíráját teremtette meg. Mennyire szüksége van ma is korunk közösségeinek a kiengesztelődésre! Gondoljunk csak saját családunk viszonyaira, vagy éppen a szomszédos Ukrajna helyzetére, ahol a hatalmi harc teremt háborús helyzetet. Az ősegyház megértette az Üdvözítő szándékát és Szent Pállal vallotta: „...a kiengesztelődés szolgálatában járunk." Miután Isten kiengesztelte önmagával a világot (hiszen ő maga lett az engesztelő áldozat nevünkben), nekünk is ki kell engesztelődni Istennel és egymással. Milyen kár, hogy a liturgia mai szövege leváltotta az eredeti fölhívást: „engesztelődjetek ki szívből egymással!" Sajnos, mint annyi mást, emberi művé silányítja és így kurdarcra ítéli azt, ami eredetileg Isten műve. Nem elég a „béke jelét" adnunk egymásnak. Isten műve sokkal többel ajándékoz meg minket. Mindez Isten irgalmasságából fakad, aki Atyánkként nyilatkoztatta ki magát. Irgalma az Ő egyik legjellemzőbb tulajdonsága, tehát róla szól az ünnep: irgalmasság vasárnapja, róla és hozzá szól az imaóra és az irgalmasság rózsafüzére. A most szentté avatott II. János Pál pápa tehát Istenre irányította a világ figyelmét, amikor – mintegy végakaratként – elrendelte az isteni irgalmasság tiszteletét.

Ezzel kapcsolatban pedig oszlassunk el egy idegesítő, bántó és ismét lefokozó tévhitet. A szentté avatási készület folyamán többször lehetett hallani a megnyilatkozást, mi szerint a két pápa nagyszerű alakja az elmúlt századnak, hiszen megreformálták az Egyházat, s végre a modern kor kihívásaira megtalálták a választ. A pápaságnak új stílusát dolgozták ki és jelenítették meg, valóban szentnek bizonyultak. Mindig a féligazságok, a rossz sorrendek, a hamis hangsúlyok a legveszélyesebbek. Ebben az esetben is. Amint ugyanis Prohászka Ottokár püspök örök érvénnyel megfogalmazta Szent István királyunkkal kapcsolatban az most is igaz: „nem azért lett szentté, mert jó király volt, hanem mert szent volt, azért válhatott országalapítóvá, a keresztény király eszményképévé." A két pápa esetében is így van! Különben pedig azok köszöntik egyházreformer tulajdonságukat, akiknek egyáltalán nem az Egyházra van gondjuk, sőt propagandájukkal és erőszakos média hangjukkal az Egyházat olyan irányban igyekeznek befolyásolni, mely csökkenti annak erejét, de elvilágiasodását a jóléti, liberális társadalmakban fölgyorsítja. Ezért köszöntik és helyeslik Ferenc pápa stílusát és tevékenységét, mert megpróbálják ebbe az szerepbe kényszeríteni, vagy ezt ráolvasni.

Szent István királyunkkal kapcsolatban az most is igaz: „nem azért lett szentté, mert jó király volt, hanem mert szent volt, azért válhatott országalapítóvá, a keresztény király eszményképévé." A két pápa esetében is így van!

Holott ez csak az ő elvárás rendszerük. Ő – a Szentlélek vezetésével – valóban tudja közel hozni az emberekhez az evangéliumi üzenetet, melyet a tanító-teológus pápa, XVI. Benedek olyan kristály tisztán, a tömegek számára kevésbé érthető módon, elénk tárt. A gondviselő Isten tudja, hogy üdvösségünkért mire, kire van szükségünk. Az említett Szentatyákat tehát nem szembeállítva kell összehasonlítani, hanem a történelem folyamát szemlélve kell Szent Péter utódainak tevékenységét, s főként annak gyümölcsét hálával fogadni. Ne engedjünk tehát azoknak, a manipulációknak, amelyek meg akarják osztani az egyházat annak érdekében, hogy közeledjék végre a világhoz. Nem éppen önazonosságában megerősödve, igényességben, a Föltámadotthoz való hűségben kell a világot átízesítenie az evangéliummal? De igen, hiszen küldetése erre vonatkozik. Nem a populizmus, a siker és a kívülállók elismerése motiválja tevékenységét és annak módját.

Természetesen nehéz megtalálni az egyensúlyt: mi az, amiben változtatnia kell az egyháziaknak, az egyházban élő felelősöknek (nem a partvonalról kiabálóknak) és mi az, amihez rendületlenül kell ragaszkodni. Visszatetsző ellentmondás lenne, ha tiarás pápa hordszékről irányítaná a világot. De meghasonlás lenne, ha a házasság felbonthatatlanságán, vagy az egyházi rend szentségének nélkülözhetetlen szerepén átlépnénk. Ha a pápai tévedhetetlenség, vagy a Szeplőtelen Fogantatás hitét megkérdőjeleznénk.

Visszatérve a kiengesztelődés szolgálatához emlékezzünk meg még egy aktuális kérdésről. Az idén 70 éves évfordulója van a vajdasági magyar mészárlásoknak, ahol 20-40 ezerre teszik azoknak a magyar honfitársainknak a számát, akiket válogatott kegyetlenséggel irtottak ki csak azért, mert magyarok voltak. Ma jeltelen sírokban, dögtemetőkben és szemét telepeken nyugszanak anélkül, hogy legalább a végtisztességet megadták volna nekik, az áldozatoknak. Tud-e egyáltalán erről – az esemény súlyának megfelelően – a magyar társadalom? Ismerjük-e egyáltalán a történéseket, történelem tudatunkban elfoglalták-e az őket megillető helyet? Tisztában vagyunk-e azzal, hogy mi a hatásuk az elcsatolt területek magyar közösségeinek megmaradására nézve? Fölmérjük-e – személyes tapasztalatokat szerezve – mit jelent a kisebbségi sors a trianoni diktátum nyomán elszakított országrészekben? Mit az érintett magyar testvéreinknek másodrangú állampolgársága abban az Európában, ahol hazug kettős mércét használva szónokolnak egyenjogúságról, esélyegyenlőségről és az egyenlő elbánás elvéről. Csak a legnagyobb közép-európai kisebbség káros megkülönböztetése, ma is tartó elnyomása kívánatos a kontinens és a nagyhatalmak rossz lelkiismerete miatt.

Ha egyáltalán van ilyen a meghatározó politikusoknak és érdekkörök érintettjeinek. Az nincs, de félelmük van, amit erőszakkal kompenzálnak.

„A magyar csak addig élhet, míg a nyelve és a szíve magyar marad, vége néki, ha magának nem híve" - írja Kisfaludy Sándor. Mindezt meg kell szívlelnünk! Mi nem a gyűlölet és a megtorlás szellemében, nem másokkal szemben, de kellő önbecsüléssel, történelem ismerettel, értékeinket hálásan és küldetés tudattal. Elengedve a számonkérés igazságosságát, a büntetés szükségességét, a felelősökért folytatott hajtóvadászat követelését. Ez a kiengesztelődés lelkülete. Gondoljuk csak meg, mit élnek át azok a vajdasági magyarok, akik Szabadka utcáin mindennapi útjukat járva látják gyilkosaikat, pl: akik szüleiket mészárolták le. S még ők a másodrangú állampolgárok, akik – akár azonos feltételek között – biztosan nem kapnak állást. Ha átélni nem is tudjuk honfitársaink érzéseit, de legalább szolidaritást kell vállalnunk velük!

Többek között ezért szorgalmazzuk Kárpátaljai, rahói testvéregyházközségünkkel való személyes kapcsolataink aktívvá tételét. S nem csak nekik van szükségük a mi segítségünkre, hanem úgy tűnik, nekünk az anyaországiaknak is legalább annyira van szükségünk épülni és okulni az ő helytállásukból, magyarságuk melletti hűségükből, érte vállalt áldozataikból.

Érezzünk egymás iránti felelősséget, nyújtsunk egymásnak segítő jobbot, építsük a személyes kapcsolatokat, barátságokat, látogassuk egymást, cseréljük ki megélt élményeinket, ragadjuk meg érdekeink képviseletének lehetőségeit, lépjünk fel közösen a jogsértésekkel szemben, s kívánjuk, harcoljuk ki az autónomiát a magyar kisebbségben élő nemzettársainknak!

Zoltán atya

„Karitász" nyári napközi gyerekeknek

Önkéntes munkatársaink közreműködésével, Dudás Márta hittantanár vezetésével idén is megszervezzük a már hagyományosnak mondható nyári napközis táborunkat az általános iskolás korosztály részére. Elsősorban olyan családok gyermekeit várjuk, akik a szülők munkába járása miatt egyedül maradnának otthon és problémás lenne hasznosan tölteni a szabadidejüket. Az egész napos tv-nézés, számítógépezés helyett kínáljuk fővárosunk és környéke természeti kincseinek, látnivalóinak megtekintését. Mindezt egy kb. 20 fős gyermektársaságban 5-6 felnőtt, köztük pedagógus vezetésével.

A korábbi évek tapasztalatai azt mutatták, hogy bőven van igény erre a szeretetben együtt töltendő héten való részvételre. Szülőknek megnyugvás, hogy biztos és jó helyen vannak a gyermekeik, a gyermekek pedig olyan helyekre juthatnak el, ahová évközben idő, vagy pénz hiányában nem tudnak elmenni. Ízelítő a korábbi évek programjaiból:

- séta a Margitszigeten, megközelítése kishajóval;
- Állatkert;
- Természettudományi Múzeum;
- Csodák Palotája;
- Láthatatlan Kiállítás;
- Planetárium;
- Fogaskerekű, Gyermekvasút;
- túra a Sas-hegyre;
- Budakeszi Vadaspark;
- Ócsai Madártanya;
- Kirándulás Kismarosra

A kirándulások és túrák lehetőséget adnak arra, hogy együtt fedezzük fel, hogy a világ rendezettsége és szépsége Istenre utal, mi pedig, a Teremtő munkatársaiként felelősséggel tartozunk érte. Mindezt együtt megtapasztalni együtt, szeretetközösségben: ezt kínáljuk fel a családoknak, gyermeküket egyedül nevelőknek. Mint minden karitász-program, ez is ingyenes, de költségei természetesen vannak (belépődíjak, útiköltség, négyszeri kisétkezés /reggeli, tízórai, ebéd, uzsonna/), ezért szívesen fogadunk adományokat. A költségeket az adományokból és a pályázatokból fedezzük.

Csorba Gábor
állandó diakónus

II. János Pál és XXIII. János szentté avatására készülve – Böjte Csaba testvérrel beszélgettünk

II. János Pál pápa élete által a világ jobbá vált. „Ne féljetek, bátorság, veletek vagyok”: ezekkel a jézusi szavakkal fordult mindenkihez, és megmutatta, hogy a megélt jó felemel, távlatokat nyit. Erről beszélt Böjte Csaba a két pápa szentté avatásának küszöbén.

A mai ember számára a boldogság és az életszentség fogalma nem feltétlenül kapcsolódik össze egymással. Böjte Csaba számára mi a kapcsolódási pont?

– Mindannyian boldogok szeretnénk lenni, a világ azonban nagyon keveset mond közülünk boldognak. Ott vannak a hatalmasok, akik országok, világok urai, akiket életükben senki nem tartott boldognak. Láthatunk küzdelmes, nehéz életeket, akik már a földön megtalálták a boldogságot. Így például Teréz anya vagy II. János Pál pápa, akiket mindannyian boldognak nevezünk, mert valóban már a földi életükben boldogok voltak. Az a nyugalom, derű, béke, ahogyan megélték nem könnyű életüket, számomra irányadó. Ha boldogok szeretnénk lenni, ők az iránytűk. XXIII. János pápa vagy II. János Pál pápa életformája: a szeretet, a jóság, az irgalom, a kitartó, becsületes munka, olyan iránypontok, amelyek boldoggá tudnak tenni.

Mi tartja vissza az embert az életszentség útjától?

– Elindulunk, de erről az útról maga Jézus mondta, hogy keskeny és meredek is sokszor. Az ember fél és elbizonytalanodik. Kell neki a biztatás, hogy érdemes járni ezen az úton. A szentek életét olvasva megérezzük, milyen irigylésre méltóan szép tud lenni az ő életük, a nehézségekkel együtt. Isten nem kímélte meg őket sem a mindennapok terhétől, porától, kínjától. II. János Pál pápa életére törtek, nehézségek, gondok terhét vállalta fel, és megmutatta: ezeket a feladatokat lehet jól végezni

Jézus a tanítványoktól azt kéri, hogy vessék ki újra a hálót, és azok az egész napos hiábavaló fáradozásuk ellenére mégis megteszik. Ez a „mégis” kell, hogy vezesse a kereszténeket.

Egyre többen megtapasztalják, hogy a világ a maga bűneiben mi mindent ígér, de milyen keveset ad. A megélt rossz kilúgoz, lehúz, összetör. A válások, a veszekedések, az egymás becsapása nagyon fájdalmas tud lenni. A megélt jó ellenben felemel, hihetetlen távlatokat nyit az ember előtt, boldoggá tesz. Remélem, hogy olyan korszak köszönt ránk a szent életű pápák vezetésével, amely arról szól, hogy megtapasztaljuk a jót is.

Milyen segítséget kapnak az emberek, hogy a keskeny úton tudjanak járni?

– Jézus Krisztusnak nem volt PR-osa, nem osztogatott névjegykártyát. A Szentírásban így mutatkozik be: ha én elmegyek, Mennyei Atyám új vigasztalót küld helyettem. Jézus magát vigasztalónak nevezi. Az Ószövetségben is benne van, Izajás prófétának mondja az Úr: Menj és vigasztald meg az én népemet! A prófétáknak, Jézusnak is az volt a feladata, hogy bátorítson, vigasztaljon és erősítsen. A szentek is ugyanezt teszik: bíztatnak bennünket, bátorítanak, hogy ne féljünk. A szent az, akinek a környezete is szentté válik. Akkor vagyok szent, ha a munkatársaim, a gyerekeim megszentelődnek. Ha én csak azt tudom bebizonyítani, hogy milyen ostoba ez a gyerek, akkor igazam lehet, de biztosan nem vagyok szent. Akkor élek jól, ha a mellettem élők szentté válhatnak. II. János Pál pápa mellett a világ jobbá vált. Ő mindig vigasztalt, mindenütt azzal kezdte: Ne féljetek, bátorság, veletek vagyok. Ezekkel a jézusi szavakkal fordult mindenkihez. Ugyanezt látom Ferenc pápa arcán is. Holott ő biztosan belelát a világ mocskos lapjaiba, de ennek ellenére mindig mosolyog, az arcáról, szavaiból a remény, a bizalom és a hit sugárzik felénk. Álmomban sem gondoltam, hogy eljön az a világ, amikor a vatikáni híreket hallgatjuk olyan intenzitással, mint a '70-es-'80-as években a remény hangjaként megélt Szabad Európát. Lám-lám, ma Ferenc pápa jelenti a remény hangját.

II. János Pál pápa útján szeretnék járni – fogalmazott egy 2011-es írásában. Miben jelent példát az ő alakja?

– Csodálom II. János Pál pápát, akit oly sokféle nagyon kemény támadás ért. Erkölcsileg, anyagilag, sőt fizikailag is megpróbálták megsemmisíteni! De ő sosem tért le a szeretet, a remény, a bizalom útjáról. Nem más népek, közösségek hibáit

emlegette fel, nem ostorozott senkit, hanem a látogatásai során alázattal leborult egy-egy ország földjére, szeretettel és szerényen megcsókolta, a maga és az évezredes egyháza hibáiért, vétkeiért bocsánatot kért. Olyan döbbenetes az a kép, ahogyan egyedül meglátogatja az őt súlyosan megsebző merénylőt, és mint ember az embertársával, négyszemközt elbeszélget vele. Számomra II. János Pál pápa a szeretet és a remény prófétája. Az egyház a boldoggá avatásával kimondta, hogy a nagy pápa útja, a szeretet, az alázat, a jóság útja járható út. Nagy pápánk példájára nekünk is az igazat, a szépet kell nagy-nagy alázattal megfogalmaznunk. Egyetlen helyes lépés bátran, hangosan újból és újból kimondani azokat az értékeket, amelyekben hiszünk, amelyek mellett jó leélni ezt az életet, amelyeket Isten ajándékba adott. Mindazok, akik alázattal, szerény, becsületes kitartó munkával élnek, megtalálják a boldogulást, és az utat a mennyek országa, az örök boldogság felé.

Mit jelent az Ön számára a mennyek országa, az örök boldogság?

– Jézus Krisztus azt mondta: szem nem látta, fül nem hallotta, emberi értelem fel sem fogja azt, amit Isten azoknak készít, akik szeretik őt. A „készít” szó itt ugyanazt fejezi ki, mint a teremtés hajnalán, amikor Isten a világot alkotta. Ahogy az apa megosztja gyermekeivel mindazt, ami számára érték, úgy a mennyei Atya is megosztja velünk mindazt, ami számára értékes. Hiszem, hogy a mennyek országa nem egy állapot, nem egy ködös valami, hanem az a világ, ahol a mennyei Atyával egy asztalhoz ülhetünk. Ahogy Kis Szent Teréz mondotta, számára a mennyország pokol lenne, ha kevesebb jót tehetne ott, mint itt a földön. Így hiszem, hogy nagy pápáink számára is pokol lenne a mennyország, ha ők ott fogadásokon üldögélnének. Hiszem, hogy szívükön viselik mindannyiunk sorsát, számíthatunk rájuk, és bátran kérhetjük közbenjárásukat.

A szentmisében imádkozunk a szentek közbenjárásáért, de hiszünk valóban ennek teljesülésében?

– Segesvári házunk alapításakor Teréz anya fényképe mellé odaállítottam két nevelőnket és lefényképeztem. Aztán elmondtam: erre a három lányra bíztam a házamat és az árva gyerekeimet Segesváron. II. János Pál pápáról is szeretnénk elnevezni egy házat. Ahogy egy nevelő fizikai valóságában jelen van, és irányítja a gyerekek életét, úgy a szentek Isten Országában elfoglalt helyükkel közben tudnak járni értünk. Kérhetünk tőlük, hozzájuk fordulhatunk reális feladatokért. Biztosan meghallgatnak, mert számunkra ők többet jelentenek, mint puszta példakép. Kérnünk kell a segítségüket. Jézus Krisztus mindent meg tud nekünk mutatni. Egy dolgot nem: hogy hogyan lehet őt egyszerű emberként követni. Ebben a szentek adnak nekünk példát. Ők mutatják meg, hogyan lehet Krisztus által a földre hozott eszmét például a XXI. században megélni. Könnyebb a harcunk is, ha ilyen komoly szövetségeseink vannak, akár úgy is mondhatnánk, hogy „protekciónk” van a mennyek országában.

Fotó: Thaler Tamás Magyar Kurír

Szűz Mária budapesti templomaink titulusaiban

KISBOLDOGASSZONY - Mária születése
Így nevezzük a belvárosi Egyetemi Templomot, a Máriaremetei Bazilikát, a Kőbánya MÁV-telepi és a Csepeli Plébániát, valamint a Hermina úti műemlékkápolnát.
GYÜMÖLCSOLTÓ BOLDOGASSZONY - Urunk születésének hírüladása
1954-ben kapta meg ezt a titulust a Karolina úti kápolna
SARLÓS BOLDOGASSZONY - Mária látogatása Szent Erzsébetnél
Az óbudai Újlaki- és a Pesthidegkút-Ófalu plébániák titulusa
HAVAS BOLDOGASSZONY - A név egy római templom csodás alapításából ered, Máriát mint Istenanyát szólítja
A Krisztinavárosi Plébánia titulusa
SZŰZMÁRIA SZÍVE - Mária irántunk való szeretetét példázza
A templom Kövi Szűz Mária néven ismert, a Szentendrei úton
MÁRIA SZEPLŐTELEN SZÍVE - A minket szerető, bűn nélküli Máriát példázza
Pestszentlőrinc és Királyerdő plébániáinak titulusa
FOGOLYKIVÁLTÓ BOLDOGASSZONY - A háborúk, narkotikumok és a bűnök foglyainak kiváltója
Makkosmária temploma, a Tábori Püspökség kápolnája, és az Orlay utcai Örmény Kápolna titulusa
FÁJDALMAS SZŰZANYA - Szent Fia és a mi fájdalmunkban is osztozó Mária
Rákosszentmihályon, a szegény gyermekeket gondozó Szerviták kápolnája
SEGÍTŐ SZŰZ MÁRIA - Kihez így fohászkodhatunk: „*hol már ember nem segíthet, a te erőd nem törik meg*”)
Óbudán, a Szalézi Rend kápolnája, és a Kútvölgyi Kápolna, ahol Mindszenty-relikviákat is őriznek.

Prohászka Ottokár Szűz Mária litániája

Uram, irgalmazz nekünk! Krisztus kegyelmezz nekünk! Uram, irgalmazz nekünk! Mennyei Atyaisten! Megváltó Fiúisten! Szentlélek Úristen! Szentháromság egy Isten! **Irgalmazz nekünk!**
(Az ifjúságért könyörögjünk)
Szeplőtelen Szűz Mária, Édes Szűz Máriám, Ó, Szép, édes Szűzem, Bájos, gyengéd Szűz, Legokosabb Szűz, Kedves Szüzecske, Gyenge, harmatos tiszta Szűz, Fellegtelen, felkelő hajnal, Királyi Szűz, Édes szent Szüzem, Lelkesült, elragadott Szűz, Gyertyaszentelő Szűz Mária, **Könyörögj érettünk!**
(Az anyákért könyörögjünk)
Mennyei Édesanyám, Kedves Anyám, Ó, Kedves, jó Anyám, Édes, bánatos Szűzanya, Szent Fájdalmas Anya, Szépszeretet Anyja, Szent remény Anyja, Áhítat Anyja, Istenfélelem Anyja, **Könyörögj érettünk!**
(A keresztény lelkületért könyörögjünk)
Szentlélek Mátkája, Az Úr Szolgálója, Isten alázatos Cselédkéje, Isten szerelmetes Leánya, Krisztus első tanítványa, Istenlátó Lélek, Nagy, szép Istentisztelet, A női szépségről alkotott isteni Eszme, Felkelő Hajnal, Istennek zengő Éneke, **Könyörögj érettünk!**
(Az erényekre törekvőkért könyörögjünk)
Tavaszi Kankalin, Tavaszi Primula, Igaz Margaréta, Hajnalnak szép Virága, Tiszta, nyíló Rügy, Názáreti völgyek Lilioma, Csillag és Rózsakoszorúnk, A földre lépő Isten lábai alá terített Virágszőnyeg, **Könyörögj érettünk!**
(Isten magasztalására könyörögjünk)
Isten Remekműve, Gyöngysoros Olvasónk, Szakramentális Szépség, Élő Szentségmutató, Fölséges Nagyasszony,
Karácsony Angyala, Fölséges Jelünk az égen, Édes, drágalátos Szűz Mária, **Könyörögj érettünk!**

Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, kegyelmezz nekünk!
Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, hallgass meg minket!
Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, irgalmazz nekünk!

Imádkozzál érettünk Istennek szent Anyja:
Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!

Könyörögjünk. Urunk, Jézus Krisztus, Te a mennyei Atyának Fia, ki a szeplőtelen Szűz Máriát Anyádnak fogadtad el, és az ő szűzi testéből való csodálatos fogantatásod és születésed által őt az emberi nem közös Anyjává rendelted, s minket, méltatlanokat az ő gyermekeivé tettél: add kegyesen, hogy az ő hathatós közbenjárása által minden ügyeinkben és viszontagságainkban az ő anyai tanácsát, vigasztalását és segítségét tapasztaljuk, sugallatait kövessük, és egyedül Téged szeressünk, dicsérjünk most itt a földön és ott, az örök valóságban. Amen.

Közreadja: György atya

Szűz Mária budapesti templomaink titulusaiban

(folyt)

MINDENKOR SEGÍTŐ SZŰZMÁRIA – „*Sohasem hallotta még senki, hogy magára hagytad volna azt, aki oltalmadat kérte*."
A lengyel--magyar barátság kápolnája az Ó-hegy utcában
KERESZTÉNYEK SEGÍTSÉGE - „*Fordítsd reánk irgalmas szemedet és e számkivetés után mutasd meg nekünk Jézust*!"Külső-angyalföldi Plébánia
KÁRMELHEGYI BOLDOGASSZONY - Aki a skapuláré viselőinek különleges védelmet ad
A Karmelita Rend angyalföldi temploma
FATIMAI SZŰZANYA - Mária kérése: „*Imádkozzátok mindennap a Rózsafűzért!"*
Soroksár Újtelep temploma
BÉKE KIRÁLYNŐJE - *Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja*"(Jn. 14,27)
A Tömő utcában levő kis szükségkápolna Mindszenty Hercegprímás Úr hagyatéka
RÓZSAFÜZÉR KIRÁLYNŐJE - Emlékeztet a Szüzanya fatimai jelenésére
Thököli úton a Domonkosok Temploma
EGEK KIRÁLYNŐJE - Ahogyan mennyei seregeink dicsőítik Máriát
Az Újpesti Főplébánia titulusa
A VILÁG GYŐZEDELMES KIRÁLYNŐJE - Natália Nővér elragadtatásai emlékére felszentelt engesztelőkápolna a Normafánál. Alapköve Mindszenty Hercegprímás Úr elfogatása óta a földben rejtőzik.
„Szűz és Anya, Mária, te, aki a lélektől indíttatva befogadtad az élet Igéjét"
„*Adj nekünk szent bátorságot új utak kereséséhez, hogy mindenkihez eljuthasson a soha el nem múló szépség ajándéka*" (Evangelii gaudium 288)

Siménvi Vilmos

Ezért szeretlek, Mária…

„Mert lelkemnek nem sugall félelmet, ha édes nevedet hallom, mert akkor nem tudnám hinni, hogy gyermeked vagyok. […]Hiszen csak úgy szeretheti az anyját a gyermek, ha az vele sír, és fájdalmát megosztja. […]Tudom, hogy Názáretben nagyon szegényen élsz, s nem is vágysz többre. Választottak királynője, a Te életedet nem szépítik meg elragadtatások, csodák, eksztázisok! […] Nagyon sok kicsiny él itt a földön, s ők félelem nélkül emelhetik Rád tekintetüket. Páratlan Anya, Te úgy látod jónak, hogy közönséges úton járj, s úgy vezesd be őket a Mennybe.

Ezért szeretlek, Mária…"

Lisieux-i Szent Teréz: Ezért szeretlek, Mária…

Miért szeretlek Mária?

Mert „közönséges" úton jártál. Nem tudtad, hogy Isten hogyan, vagy „miért úgy" cselekedett a megtestesülésben, de azt igen, hogy Ő tette. És mert „közönséges" úton jártál, nem kellett szaladnod, hogy megnézd az üres sírt. Tudtad az igazságot.

Mert a Teremtő Szeretettel való egyesülésnek nem akadálya vagy, hanem lehetővé teszed.

Mert a tiszta hit biztosítéka vagy, amely segít, hogy ne törődjek az érzékelhető rendkívüli dolgokkal, és amely lehetővé teszi a belépést Krisztus valamennyi misztériumába, az emberi lét határain túl, Isten szívébe.

Te vagy az, aki a hit tisztaságához elengedhetetlen elhomályosodás és fájdalom idején vezetsz.

Te vagy az, aki így anyaként megvéded gyermekedet a tévedésektől.

Te vagy az, aki képessé teszel arra, hogy a relatív értékeket relatívnak tartsam, és soha ne emeljem az abszolút szintjére, amit azok feltétlenül megtesznek, akiknek nincs abszolút értékük.

Te nem engeded, hogy saját gyöngeségem kielégítésére saját „keresztény" hitet találjak ki.

Te vagy az, aki a „mindent odaadás" egyetlen helyes életmódját mutatod. Én még akkor is akarom ennek ellenkezőjét, a sikert, amikor komolyan azt hiszem, hogy az a mindent odaadás.

Te vagy az, akit nem lehet megkerülni a Krisztushoz vezető úton, akkor sem, ha eljutunk hozzá. Mert ha tényleg hozzá jutunk, akkor derül ki, hogy rajtad keresztül történt. Hiszen Ő maga is „rajtad keresztül" jön hozzánk.

Te mindig ott voltál a szenvedés közelében, és a szenvedésben.

Te magad vagy a szenvedés láncolatának összefonódása, amely természetfölötti mértékben bizonyult termékenynek az üdvösségünk érdekében.

Te a kereszt tövében álltál, és sajátos módon „részesültél" Fiad megváltó halálában.

Te fogadtad be a Fiad ajkáról elhangzott szavakat a szeretett tanítvánnyal, és Te kaptál megbízást arra az egyedülálló evangéliumra, amit hirdetned kellett.

Te előre igazoltad a páli igét, Téged illet a legtöbb jog, hogy Rólad elmondhassuk: „kiegészíti testében azt, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik".

Te vagy a megtestesülés titkának kulcsa, ami egyszerűen az Istentől való teljes függésed maga. A megtestesülés titkába, csak általad lehet behatolni.

Te magad is a hit zarándokútját jártad, Fiaddal, és velem való egybetartozásodat a keresztig vállaltad, hiszen Ő maga haldokolva adott anyául nekem.

Te vagy az, aki az igazi alázat egyetlen legnagyobb példája vagy.

Te vagy az aki az életfeladatunkat, Jézus Krisztushoz való hasonlóvá válást, a vele való egyesülést lehetővé teszed, mert Istenszülő vagy.

Te vagy az, aki a valóság, és a saját létezésem igazságának és értelmének mélyére való behatolásra meghívtál.

Ezért szeretlek, Mária…

BL

A hónap szentje: Néri Szent Fülöp

Fülöp az Egyház számára vészes időszakban született. Két éves volt, mikor Luther közzétette 95 pontját. Gyerekkorában a firenzei Szent Márk kolostor domonkosaitól tanult, ott olvasott sokat Girolamo Savonarolától. „Az ő írásaiból tanulta meg hogy a szükséges egyházi reform csak a lelkek megújulásából születhet meg; hogy a Szentlélek működésében hinni kell, hiszen a Szentlélek az Egyházban él ma is, mint a kezdeti időkben; s végül, hogy semmi nem tesz olyan boldoggá és vidámmá, mint a Szentírás fölötti elmélkedés.” – fogalmaz a Szentek Élete.

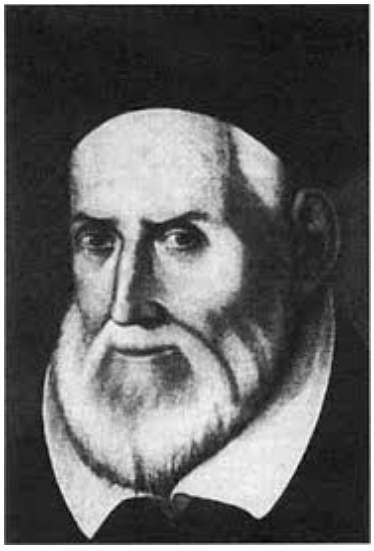

Apja tizennyolc évesen nagybátyja üzletébe küldte San Germanoba (mai nevén Cassino). Itt a bencések voltak rá nagy hatással, különösen Evoli Özséb szerzetes. Ők szerettették meg vele Cassianust és az ókori egyiptomi remeték lelki tanításait.

Huszonegy évesen Rómába ment, ahol az ágostonosoknál és a Sapientia egyetemen tanult. Ekkor kezdte el azt, amiről manapság ismerik az emberek. Éhezőket segített, betegeket látogatott a jezsuitákkal együtt. Végül abba is hagyta tanulmányait, könyveit eladogatta, a pénzt pedig szétosztotta a szegények között. Maga is szegényen élt, erre egy látomásban kapott meghívást, melyben Keresztelő János mondja neki: „Rómában kell élned, de úgy, mint a sivatagban!”

Csak harminchat évesen lett pap. Legnagyobb munkája az oratórium volt. Egyszerű, lelkes hívek közössége volt ez. Délutánonként beszélgettek, szentek írásait olvasták, meg persze a Szentírást, este pedig imádkoztak, de gyakran fejezték ki az irgalmasság cselekedeteiben is Krisztusba vetett hitüket.

Hogy ez nem is az ő műve volt, hanem Isten munkálkodott rajta keresztül jelzi, hogy egyre többen látogatták az oratóriumot, magas rangú vezetők és szegény emberek egyaránt.

Persze ez önmagában nem elég bizonyíték, az inkvizíciót is meg kellett győznie, hogy lelkiségében nincs semmi eretnekség. Ebben az időben az egyház elleni támadások kerszttüzében folyt az élet, ezért tévedés lenne azt hinni, hogy a rosszindulatú egyházi vezetés tönkre akarta tenni művét. Érthető, hogy a reformáció korában mindent óvatosan kezeltek, ami ennyire megmozgatta a népet. A lényeg számunkra az, hogy nem találták eretneknek, úgyhogy folytathatta megkezdett munkáját.

Az utóbbi hetekben sokat hallhattunk és olvashattunk arról, hogy miért is avatnak szentté valakit. Nem az életében elért sikerek, hanem inkább Istennel való kapcsolata miatt. Fülöp esetében is el-mondhatjuk, hogy habár igen nagy dolgokat tett, és igen példamutató a ma embere számára is élete, mindez nem valósulhatott volna meg Krisztussal való igen közvetlen kapcsolata nélkül. Többször is volt például látomása, és állítólag csodákat is tett. A leghíresebb látomása az volt, amikor egyszer egy katakombában imádkozott, mikor látta, hogy „tüzes golyó hatol be a száján, és leszáll a szívébe.” Ezután egész életében nagy dudorodás maradt a szívénél, halála után pedig egy orvosi vizsgálat azt állapította meg, hogy szíve akkorára duzzadt, hogy két bordája el is tört és egész életébe úgy maradt.

1622-ben avatták szentté Loyolai Ignáccal, Xavéri Ferenccel, és Avilai Terézzel együtt.

Gyarmati Bálint

Hierofánia: a szent megnyilvánulása az ember világában

A vallástörténet, mint tudomány lehetőségi feltétele, hogy „A Szent” (quadosh, hagios, sacer), vagyis a láthatatlan, titokzatos, transzcendens, tudaton túli valóság, az egyedüli Szent, vagyis Isten szférája a valóságban megmutatkozik, és amelyet az ember (a homo religiosus) észlel. A „Szent” alacsonyabb rendű megnyilvánulásaitól, a legmagasabb rendű, egészen komplex és egyedülálló megnyilvánulásáig, Jézus Krisztus megtestesüléséig egyenes út vezet. A „Szent” megnyilvánulásakor az ember világának „szerkezete” megváltozik: a tér és idő homogenitása megtörik, és ettől kezdve olyan „részeket” tartalmaz, amelyek minőségileg különböznek a többitől.

A „szent”(a sok szentté avatott ember és a sokkal több szentté nem avatott) „A Szent”legmagasabb rendű megnyilvánulásának Jézus Krisztus megtestesülésének, áldozatának és feltámadásának „erejéből” részesedve jut el az életszentségre, akkor is, ha nem ismeri Krisztust.

A nyári hittantáborra készülve

A nyári hittantáborok sokéves hagyományát folytatva idén is készülünk a szokásos egyhetes együttlétre. Minden szülő, és a résztvevők is számíthatnak arra, hogy a gyerekeknek egészséges környezetben gazdag testi-lelki programokban lesz részük, ahogyan ezt a múltban, és például az alábbiakban röviden felidézett tavalyi együttlétünk alkalmával is tapasztalhatták.

A tavalyi hittantábor elé nagy várakozással tekintettük, és nem is csalódtunk. Rárospusztára utaztunk, ahol rengeteg élményben volt részünk.

Eljutottunk Ipolytarnócra, a magyarországi őskövületek egyik legnagyobb lelőhelyére is, majd meglátogattuk a ferences kolostort Szécsényben. Remek programokon vettünk részt.

Volt kézműves foglalkozás, ahol kukoricacsuhéjból és más anyagokból

készítettünk babát. Tanultunk helyi népdalokat, és a táborozók közül mindenki emlékszik még a „verebamadar” találós kérdésre. Egyik délután hagyományos népi játékokkal játszottunk, ami a nagyobbakat is visszarepítette a gyermekkorba. Természetesen nem feledkezhetünk el a focimeccsekről, és a csapatversenyekről, valamint a számháború izgalmairól sem. A „bő negyed órás” kirándulások is emlékezetesek maradnak: amikor bölénylesre mentünk, de bölényt nem lestünk, mikor macit kerestünk, de csak málnát találtunk (pontosabban szamócát), és mikor a Páris-patak völgyében jártunk,

de víz csak a hátizsákunkban volt. De ezekre az emlékekre is kellemes nosztalgiával gondolunk vissza, és azt hiszem, az egész táborozó csapat nevében mondhatom: bármikor szívesen visszamennénk Rárospusztára.

Baló Julianna Réka

A kereszténység és a vallások

Napjainkra a kiterjedt kutatások felhalmozott adatai alapján megállapítható, hogy bolygónk történetében egyetlen olyan kultúrát sem ismerünk, amely valamilyen ködös „vallás előtti" állapot létét igazolná. Még a legprimitívebbnek mutatkozó közösségekben is az istenképzetek gazdag anyaga tárul fel. A 30-40 ezer évvel ezelőtt élt emberről biztosan mint történelmünk szereplőjéről beszélhetünk, aki azonban már *homo religiosusként*, vagyis „vallásos ember"-ként is tevékenykedik, vagyis:

-tudatosan és pozitívan viszonyul Istenhez
-ezt a viszonyulását belső és külső aktusokkal kifejezésre juttatja
-olyan tapasztalati valóságokat hoz létre, amelyek vizsgálhatóak

Az ember tízezer éve műveli a földet, ötezer éve találta fel az írást, így ettől kezdve vallásos eszméit képes volt dokumentálni az utókor számára.

A homo religiosus tapasztalatában központi jelentősége van annak a szónak, amelyre a mi kultúrkörünkben a „szakrális", vagy „szent" kifejezést használjuk, és ami a láthatatlan, titokzatos, transzcendens, tudaton túli valóságot jelöli. A vallás lehetőségi feltétele az, hogy ez a szféra megmutatkozik. Ez a megmutatkozás (hierofánia) a vallástörténet gerincét képezi, a szent kezdeti, tárgyakban történt megnyilvánulásaitól, a magasabb szintű komplex megnyilvánulásokon keresztül egészen a megtestesülés eseményéig.

A vallástörténet folyamatait és jelenségeit vizsgálva *Gisbert Greshake* mutatott rá arra, hogy a vallásokat három alaptípusba lehet besorolni:

1. Az Ősvalóság misztériumának felfoghatatlanságát és kimondhatatlanságát hangoztató vallások, melyek a csendes elmélyülést és a szótlan imádást tartják fontosnak.
2. Az ember isten általi folyamatos megszólítottságát hangsúlyozó vallások, melyek hangoztatják, hogy az embernek hittel, engedelmességgel, viszontszeretettel, hivatásának és küldetésének teljesítésével kell arra válaszolnia.
3. A megfoghatatlan Ősvalóság immanenciáját hangoztató vallások, amelyek szerint a végső misztérium ott lakozik mindenben, és megszentel mindent.

A kérdés az, hogy a Szentháromságot valló keresztény hit vajon hogyan viszonyul a többi valláshoz? Nyilvánvaló, hogy ezeket a vallásokat keresztény teológiai szemléletben mint az üdvtörténet szereplőit kell elhelyeznünk. A legutóbbi időkig ez a törekvés két modell segítségével valósult meg. Az *exkluzivista modell* szerint a kereszténység, mint igaz vallás kizárja azt a lehetőséget, hogy más vallás követői üdvözüljenek. (Ez első hallásra sokak számára riasztónak tűnhet, de valójában nem a kizárásra, hanem a kinyilatkoztatás igazságának védelmére irányul, és ebből a szempontból érvényes) Az *inkluzivista modell* alapállása szerint a többi vallás is részesedhet valamilyen mértékben az egyetlen igazságban, így követőik elnyerhetik az üdvösséget. (A II. Vatikáni Zsinat után ez a hivatalos katolikus álláspont.)

A Szentírás csak marginálisan foglalkozik Isten népének a környező népek vallásaihoz fűződő viszonyával, mégis ad tájékozódási pontokat a témával kapcsolatban, amelyek egyaránt felmutatják az exkluzivista és inkluzivista elemeket, vagyis mindkét megközelítés alátámasztható a biblikus hagyomány segítségével. Exkluzív példa: *„Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül, aki nem hisz, elkárhozik"* (Mk 16, 15-18). Inkluzív példa: *„Én azt hirdetem nektek, akit ismeretlenül is tiszteltek"*. (ApCsel 17,20-34) ; *„Ez jó és kedves üdvözítő Istenünk szemében, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére"*. (1Tim 2,3-4)

Az egyház első három évszázadában is jelen vannak exkluzivista és inkluzivista irányba mutató mozzanatok. Szintézissel már Szent Ágoston is próbálkozott: *„amit ma keresztény vallásnak neveznek, már a régiek idejében, sőt már az emberiség kezdetén is jelen volt"*. (Rectractationes I, 13,3). A megtestesült Fiú megtestesülés előtti létformájának megfelelően Ágoston arra következtet, hogy az emberiség a történelem kezdetétől fogva anonim módon Krisztushoz tartozott.

Az utóbbi évtizedek fejleményeként született *pluralista modell* alapállása viszont az, hogy minden világvallás igaznak fogható fel, amennyiben azok az egyetlen transzcendens realitás különböző megközelítéseiként értelmezhetők. E szerint a modell szerint a *„mi az igazság?"* kérdés konfliktusforrás, és ezért a világbéke elérésének érdekében az *igazság* fogalmat, a *mitologikus igazság* fogalommal kell helyettesíteni. Ennek a teológiai modellnek az állításával, szellemével gyakran lehet találkozni keresztény értelmiségi körökben is. E szerint Krisztus csak Istennek Európa (a nyugati világ) felé fordított arca. Azonban a keresztény hit alapja éppen az, hogy *van igazság*. Ez az igazság nem dolog, nem fogalom, sőt nem is a dolog megegyezése a fogalommal, hanem *személy*. És bár igaz, hogy az igazság alapja kinyilatkoztatás, tehát *nem a világból van, de a világban van*, és ezért minden ember számára valamilyen módon elérhető. Ebből kiindulva a vallások teológiájának három alapvető, egyszerűbb igazságra vissza nem vezethető tétele (posztulátuma) van:

1. Az egyetlen Isten üdvözítő szándéka minden emberre kiterjedően egyetemes
2. Jézus Krisztus az egyetlen üdvözítő Isten és ember között
3. A zarándok egyház szükséges az üdvösséghez

Ezen követelmények fényében a nem-keresztény vallások kereszténységhez való viszonyában ma kétféle megközelítést mutathatunk fel, mint exkluzivista, ill inkluzivista „hangoltságú" megközelítéseket.

Az exkluzivista hangoltságú *beteljesedés teóriája* szerint a mai (világ)vallások a Noé alakjához kötődő kozmikus szövetség alapján szemlélhetők, a természetben és lelkiismeretben adott kinyilatkoztatáshoz kapcsolódnak, amely vonal az Ábrahámmal kötött szövetségben a kereszténységhez vezető speciális üdvtörténethez vezet, de úgy, hogy utóbbi attól lényegileg válik el, mint *természetfeletti* kinyilatkoztatás a *természetes* kinyilatkoztatástól. A természetes kinyilatkoztatás nem bír üdvözítő értékkel, mert a sebzett emberi természet erőfeszítése nem vezethet az üdvösség állapotába.

Az inkluzivista hangoltságú megközelítés szerint a kegyelem felajánlása a jelenlegi üdvszituációban minden embert elér, és mindenkinek van valamiféle (nem szükségképpen reflektált) tudomása ennek a kegyelemnek a működéséről és fényéről, vagyis Krisztus titka más vallások hagyományaiban jelen van. Ez az iskola nagy erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy teológiailag értelmezze, hogy a bűn degeneráló jelenléte mellett milyen módon van jelen Krisztus üdvözítő misztériuma.

Mindkét teória vallja, hogy az Evangéliummal explicit és hiteles módon találkozó embernek Jézus Krisztus melletti döntésével be kell tagozódnia a kereszténységbe, de ez előtt a találkozás előtt, jóhiszeműen, saját kultúrájában kell keresnie Isten vezetését. Ez a megállapítás azonban az egyes emberre, és nem az intézményes nem-keresztény vallásokra vonatkozik. Ezért kérdés, hogy miként tekinthetünk azokra, mint intézményekre, különös tekintettel az üdvtörténet összefüggésében játszott szerepükre. A vallások, mint vallási közösségek kifejeznek-e olyan hitet, amelyet mi Isten egyetemes üdvözítő akaratára adott válaszként foghatunk fel? A II. Vatikáni Zsinat ennek a kérdésnek a megválaszolását még nyitva hagyva, annak teológiai kidolgozására adott lehetőséget. Amit ma mondhatunk, az inkább a kérdés felvetésének megfogalmazása a Nemzetközi Teológiai Bizottság 1997-es dokumentuma alapján, mely szerint nem lehet kizárni annak lehetőségét, hogy a vallások, mint olyanok, bizonyos üdvözítő funkciót töltenek be, vagyis kétértelműségük ellenére segítenek, hogy az ember elérje végső célját. Nehéz volna azt gondolni, hogy a Szentlélek üdvözítő hatással működik az emberek szívében egyénileg tekintve, a vallásoknak és kultúráknak azonban nem lenne ilyen hatásuk. Azonban ez a funkciójuk nem azonos azzal, amit az egyház tölt be a keresztények és nem-keresztények üdvösségének közvetítésében, hanem végső, transzcendens összefüggésben abból táplálkozik.

> *„Azok (...) akik még nem fogadták el az evangéliumot, különféle módokon vannak Isten népéhez rendelve. Elsőként az a nép, amely a szövetségeket és az ígéreteket kapta, s amelyből Krisztus test szerint származik.(...) De az üdvösség terve azokat is átöleli, akik elismerik a Teremtőt, köztük elsősorban a mohamedánokat, akik azt vallják, hogy Ábrahám hitén vannak (...) Isten azoktól sincs távol, akik árnyékokban és képekben keresik az ismeretlen Istent, mivel Ő ad mindennek életet, lélegzetet és mindent, s mint üdvözítő, azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön. Akik ugyanis Krisztus evangéliumát önhibájukon kívül nem ismerik, de őszinte szívvel keresik Istent, és a kegyelem hatására teljesítik a lelkiismeretükben felismert akaratát, elnyerhetik az örök üdvösséget. Az isteni Gondviselés azoktól sem tagadja meg az üdvösséghez szükséges segítséget, akik önhibájukon kívül nem jutottak el az Isten kifejezett ismeretére, de – nem az isteni kegyelem nélkül – iparkodnak becsületesen élni." (Lumen Gentium 16.)*

A vallásoknak a cikk elején említett három alaptípusa jellemzőiben könnyen felfedezhetjük, hogy azok a Szentháromságot valló kereszténységben voltaképpen jelen vannak:

1. Atyaisten	a felfoghatatlan Ősmisztérium
2. Fiú-Logosz	a megszólítottság, kommunikáció
3. Szentlélek	a világot betöltő, emberekben lakozó valóság

A keresztény hit abszolút jellegének megvallását az követeli meg, hogy Isten egyetemes üdvözítő akaratával Jézus Krisztus egyedülálló közvetítői szerepe összekapcsolódik. A mindenkit üdvözíteni akaró Isten egyetlensége, megköveteli a közvetítő egyetlenségét, aminek „fedezete" Ő maga, a személye, aki saját magát feláldozva, odaadva, feltámadva él tovább sajátos módon zarándok egyházában, és mindenkiben, aki hagyja élni Őt magában.

BL

A PLÉBÁNIA PROGRAMAJÁNLATA
2014. május-június

Litánia

Ásatások megkezdése

Május 6. kedd, 18 óra: elváltak szentmiséje Bíró László püspök atya vezetésével

Május 7. szerda: hálaadó szentmise hazánk megújulásáért

Május 9-11. Rahói zarándoklat testvéregyházközségünkhöz

Május 20. kedd: Ifjúsági csoport májusi elmélkedési estje

Május 22. csütörtök: 16.30 Szeretetláng imaóra

Május 29. csütörtök: KÉSZ Belvárosi Csoport összejövetele

Június 4. szerda: 18 óra Trianoni tragédia évfordulójának emlékmiséje

Június 7. Pünkösdi férfizarándoklat

Június 14. szombat: 10.30 György atya gyémántmiséje, szentelési évfordulója (Esztergomi bazilika)

Június 15. Szentháromság vasárnapján Szentháromság testvériségünk ünnepe

Június 22. vasárnap: Úrnapja (körmenet az ásatások előrehaladtának függvényében)

Június 29. vasárnap: 10 óra György atya gyémántmiséje

Június 29-július 5. Hittantábor

PESTI FŐTEMPLOM

Spirituális közösségi lap

I. évf. 6. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Herpy György
Csorba Gábor
Baló Julianna Réka
Gyarmati Bálint
Siménvi Vilmos

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.

Tel/fax: 318 3108

E-mail: prorsus@t-online.hu

Megjelenik:
12 oldalon